

Arrest

nr. 215 465 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 31 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 2016.

1.2. Op 3 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Kotagay in het district Surobi van de provincie Kaboel. U hebt het middelbaar afgemaakt en hebt daarna in de stad Kaboel gewerkt op het Ministerie van Handel als manager van een One Stop Shop, een initiatief binnen het departement van Export.

Op een dag kwam u van uw werk naar het dorp, en werd u vlakbij uw dorp in de auto beschoten door de taliban. De chauffeur zette de auto aan de kant en zei u om te ontsnappen. U ging te voet verder naar uw dorp. U ging naar het huis van uw schoonouders en vertelde wat u was overkomen. Uw schoonmoeder zei u om u in het hooi te verbergen, wat u deed. Rond middernacht à één uur 's nachts kwamen uw vader en schoonvader naar u. Uw vader was gewond en zei dat de taliban naar uw huis waren gekomen om u te zoeken. De taliban hadden uw vader geslagen en zeiden dat ze uw vader zouden doden als hij niet zou zeggen waar u was. De malek en de ouderen van het dorp kwamen in opstand en zeiden dat u voor de overheid werkte en niet uw vader. Zij beloofden de taliban dat ze hen zouden informeren als u zouden zien. Uw vader zei dat u niet langer in Afghanistan kon blijven en u vertrok de volgende morgen uit het land. U bent uit Afghanistan vertrokken op de zesde dag van de maand Hout in het jaar 1394 (25 februari 2016) en kwam in België aan op 31 augustus 2016. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2016. Na uw vertrek, een week voor het gehoor, is uw vader meegenomen door de taliban en is uw vader gestorven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een vertaling van uw taskara, de taskara van uw vader, uw rijbewijs, uw Kaboel Bankkaart, uw visitekaartje, een anciënniteitsbewijs van uw werk, een aanbevelingsbrief van uw werk, een certificaat van uw werk, uw werkbadge, negen foto's van uzelf in Afghanistan en een attestatie van uw problemen door de maleks van uw regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan uw werk op het Ministerie van Handel.

Zo legt u incoherente verklaringen af over de periode waarin u beginnen bent met dit werk. Op de DVZ verklaarde u dat u sinds 28 Hout 1392 op dit ministerie werkte (DVZ, p. 5). Op het CGVS zegt u echter dat u op 28 Hout 1393 bent begonnen (CGVS, p. 11). U legt verder twee documenten van uw werk neer – een certificaat en een appreciatiebrief, beiden opgemaakt op 17 mei 2016 – waarin staat dat u voor het ministerie werkte tot 14 mei 2016, drie dagen voor de opmaak van deze twee documenten. Echter, u had Afghanistan reeds verlaten in februari 2016.

Gevraagd naar de vereisten voor de functie van manager in het departement van exportontwikkeling zegt u dat u Afghaan moest zijn en het middelbaar hebben afgewerkt (CGVS, p. 12). Dat er geen enkele ervaring of affiniteit met export, handel of economie wordt verwacht voor een leidinggevende functie in het departement voor exportontwikkeling, is opvallend. Tijdens de sollicitatie werd u onderworpen aan een schriftelijk en een mondeling examen. U blijkt echter geen enkele vraag meer te kennen van het schriftelijk of mondeling examen (CGVS, p. 13), en komt niet verder dan dat de vragen over export gingen (CGVS, p. 13). Afgezien van het feit dat u deze examens een tijd geleden hebt afgelegd, is het toch vreemd dat u de inhoud van beide examens niet weet te duiden.

Zeker gezien u hier toch beter op scoorde dan de andere kandidaten die waren uitgenodigd, zonder zelf ervaring of kennis in de materie te hebben, kan verwacht worden dat u toch iets zou kunnen meegeven over de inhoud van deze twee examens.

Wanneer u verder gevraagd wordt naar uw belangrijkste klanten, zegt u dat de meerderheid van de mensen die kwamen makelaars waren en dat de handelaars niet veel zelf kwamen (CGVS, p. 19). Gevraagd voor welke bedrijven de makelaars werkten, zegt u dat u zich enkel nog Naweed Azizi Limited kunt herinneren (CGVS, p. 19). Opnieuw gevraagd voor welke bedrijven die handelaars werkten, zegt u dat u de namen niet meer weet (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe het komt dat u zich slechts één naam van een bedrijf kunt herinneren, zegt u dat u ze allemaal nog weet, maar dat u door uw problemen niet in staat bent om ze te onthouden (CGVS, p. 20). Dat u zich slechts één bedrijf kunt herinneren waarmee u werkte, terwijl u in nauw contact met de handelaars moest samenwerken (CGVS, p. 19), is opmerkelijk.

U wordt verder gevraagd naar uw collega's. Zo benoemt u een zekere A. W. S., die als klerk onder u werkte (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd wat zijn taken waren zegt u vaagweg dat hij ook van het departement was en daar was om u te helpen en rapporten voor te bereiden. Erop gewezen dat dit nogal algemeen is en gevraagd naar zijn specifieke taken zegt u louter dat u zijn positie niet "gestudeerd" heeft om te weten wat hij exact doet (CGVS, p. 18). Gevraagd uit te leggen waarom u niet weet wat de taken van deze klerk, die onder u werkte, waren, zegt u: "Ik ben ingehuurd om manager te zijn, hij was lid van ons departement. Ik was manager, en hij werkte onder mij. Wat er nodig was in het kantoor, deed hij" (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen doen ernstig twijfelen aan uw werk als manager in dit ministerie.

Vervolgens maakt u uw problemen met de taliban niet aannemelijk.

U verklaart beschoten geweest te zijn door de taliban op weg van Kaboel naar uw dorp (CGVS, p. 21 en 22). Uw verklaringen over dit incident zijn echter weinig doorleefd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban een hinderlaag voor u had opgesteld op de weg. Ze stonden dicht genoeg voor u om te verstaan wat ze riepen voor ze op jullie auto schoten. U kan echter geen overtuigende uitleg geven over hoe jullie wisten te ontsnappen aan deze hinderlaag. Het enige wat u hierover weet te zeggen is: "[de chauffeur] zette de auto langs de kant en zei me om te ontsnappen en hij ontsnapte ook" (CGVS, p. 23). Dergelijke verklaringen over hoe u – te voet – aan deze hinderlaag van de taliban wist te ontsnappen zijn weinig overtuigend. Er kan verwacht worden dat u, wanneer u de kans gegeven wordt om zo uitgebreid mogelijk uw relaas te vertellen en zoveel tijd hiervoor te nemen als u wil, dan ook iets zegt over uw ontsnapping. Dat u geen enkel detail meegeeft en louter zegt dat de chauffeur u zei om te ontsnappen maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen.

Verder is het vreemd dat de chauffeur van de wagen en uzelf, in plaats van verder te rijden, uit de auto stapten terwijl de auto beschoten werd. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, geeft u de twijfelachtige uitleg dat de weg krom was en dat je niet snel kunt rijden op een kromme weg (CGVS, p. 23). Dat het voor de taliban minder makkelijk zou zijn om u neer te schieten als u te voet zou ontsnappen (CGVS, p. 23), in plaats van met de auto verder te rijden, houdt weinig steek.

Verder legt u twijfelachtige verklaringen over wat er precies met uw vader gebeurde na uw vertrek. De taliban zouden nog voor uw vertrek over uw vader hebben gezegd tegen de dorpsouderen: "als hij zijn zoon niet toont zullen we hem doden" (CGVS, p. 23). U verklaart verder dat uw vader vier dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 22 januari 2018 vermoord werd door de taliban, bijna twee jaar na uw vertrek (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de bedreigingen van de taliban aan uw vader sinds uw vertrek, zegt u vaagweg dat ze hem altijd benaderden, hem folterden en sloegen en naar u vroegen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoeveel keer ze uw vader benaderden – en gepeild naar een aanwijzing, zoals dagelijks of maandelijks – zegt u dat u dat nooit hebt gevraagd en dat "ze vaak naar daar gingen" (CGVS, p. 7). Gevraagd wat uw vader u zei over deze bezoeken blijft u aan de oppervlakte en zegt u: "Als ik naar de situatie vroeg, zei hij dat ze weer waren gekomen en ze vragen naar u en ze zoeken je nog altijd" (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend.

Gevraagd hoe uw vader gestorven is, zegt u dat uw schoonvader u zei dat uw vader meegenomen was en dat ze zijn lijk hebben meegebracht (CGVS, p. 6). Gevraagd wat er met uw vader gebeurd is, zegt u dat hij het u niet zei en dat uw schoonvader zei dat ze uw vader hadden meegenomen en gezegd hadden dat uw vader zijn zoon niet had gebracht en dat hij daardoor gedood is (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u uw schoonvader hebt gevraagd, zegt u dat u na het nieuws van de dood van uw vader niet meer kon praten en dus ophing (CGVS, p. 7).

U hebt uw schoonvader daarna niet meer gebeld, noch iemand anders in Afghanistan (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u niemand in Afghanistan meer gebeld hebt hierna, zegt u dat u altijd uw vader belde en vraagt u wie u moest bellen (CGVS, p. 7). Dat u hierna nooit meer probeerde te informeren naar uw familie in Afghanistan en naar wat er precies met uw vader is gebeurd, is opmerkelijk. Gezien het uw schoonvader was die u op de hoogte bracht van de dood van uw vader, uw reis organiseerde en bij wie u zich verschool voor de taliban, kan er verondersteld worden dat uw schoonvader een belangrijke rol in uw leven speelde.

Verder laat u het CGVS geen zicht toe op uw financiële situatie. Gevraagd naar hoeveel uw reis gekost heeft, zegt u het niet te weten en zegt u dat uw schoonvader u zei dat geld niet belangrijk was (CGVS, p. 21). Gevraagd wie uw reis betaald heeft, zegt u dat het misschien uw grootvader was omdat hij alles ook georganiseerd heeft (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe het komt dat u niet weet wie er voor uw reis betaald heeft of hoeveel uw reis gekost heeft, zegt u dat u het aan uw vader gevraagd hebt en dat uw vader u zei om er niet aan te denken (CGVS, p. 21). Dat u overigens nog diezelfde nacht na uw confrontatie met de taliban naar Europa vertrokken bent, is eveneens opmerkelijk.

De overige neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen. De door u voorgelegde taskara van uw vader, uw taskara, de brief van de maleks, de bankkaart, uw naamkaartje en uw badge kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, kunnen documenten uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's die van uzelf neerlegt, dient er op gewezen worden dat deze op zich de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen aangezien er niets kan worden afgeleid uit de foto's waarop u met andere mensen poseert. De foto waarop u achter een bureau zit met een poster in beeld waarop de naam van uw departement staat kan evengoed in scene zijn gezet en heeft dan ook slechts bewijswaarde indien deze gepaard zou gaan met geloofwaardige verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 57/6/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: een uittreksel uit het rapport "*EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018.

Op 16 november 2018 laat verzoeker aan de Raad samen met een aanvullende nota nog volgende stukken geworden: twee verklaring van 2 juli 2018 vanwege "*One stop Office. Ministerie van Handel en Ontwikkeling Afghanistan*" (stukken 6 en 7), een verklaring van de stammenraad van het district Maiper (stuk 8) en een kopie van de enveloppe (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 29 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het rapport "*EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update*" van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor het ministerie van Handel als manager van een "*One Stop Shop*". In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn werkzaamheden voor het Ministerie van Handel niet aannemelijk maakt vermits (1) hij incoherente verklaringen aflegt over de periode waarin hij begonnen is met dit werk en hij bovendien twee documenten voorlegt waarin staat dat hij tot 14 mei 2016 voor het ministerie werkte, ondanks het feit dat verzoeker Afghanistan reeds verlaten had in februari 2016, (2) verzoekers verklaringen over de vereisten voor zijn functie niet aannemelijk zijn en hij bovendien niets kan meegeven van de inhoud van het schriftelijk en mondeling examen dat hij diende af te leggen, (3) verzoeker slechts één naam van een bedrijf kan herinneren waarmee hij in nauw contact moest samenwerken, (4) verzoeker ook over zijn collega's erg vage, beperkte en oppervlakkige verklaringen aflegt; (ii) verzoeker zijn problemen met de taliban evenmin aannemelijk weet te maken nu (1) hij weinig doorleefd vertelt over het incident waarbij de taliban een hinderlaag voor hem hadden opgesteld op de weg, waarbij hij geen enkel detail meegeeft, (2) verzoekers verklaring als zouden de chauffeur en hijzelf uit de wagen zijn gestapt niet kunnen overtuigen en (3) verzoeker evenmin overtuigende verklaringen aflegt over wat er precies met zijn vader gebeurde na zijn vertrek; (iii) verzoeker geen zicht biedt op zijn financiële situatie en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt vooreerst op goede gronden op dat verzoeker zijn werkzaamheden bij het Ministerie van Handel niet aannemelijk maakt.

Zo legt verzoeker incoherente verklaringen af met betrekking tot de aanvangsperiode van zijn werk bij het Ministerie. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft te zijn gestart sinds 28/12/1392 (administratief dossier, stuk 10, vraag 12), verklaart hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zijn werkzaamheden aanvatte op 28 Hout 1393 (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op: *“U legt verder twee documenten van uw werk neer – een certificaat en een appreciatiebrief, beiden opgemaakt op 17 mei 2016 – waarin staat dat u voor het ministerie werkte tot 14 mei 2016, drie dagen voor de opmaak van deze twee documenten. Echter, u had Afghanistan reeds verlaten in februari 2016.”*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij bij wijze van lapsus verklaard heeft dat hij begon te werken voor de Afghaanse overheid op 28 Hout 1392 en hij voorts hekelt dat de ‘*protection officer*’ hem niet verder heeft bevraagd over deze lapsus, zodat hij zich niet kon verdedigen voor deze vergissing dan wel vertaalfout, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Voorts benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 10, p. 2).

Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat er zich misverstanden/vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker brengt bovendien geen enkel valabel argument bij om de vaststellingen met betrekking tot de einddatum van zijn werkzaamheden in de door hem voorgelegde documenten te verklaren.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, legt verzoeker bovendien erg beperkte, vage, oppervlakkige en onlogische verklaringen af met betrekking tot de vereisten waaraan men diende te voldoen voor de functie van manager, de selectieprocedure die hij diende te doorlopen, zijn belangrijkste klanten en zijn collega's. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *"Gevraagd naar de vereisten voor de functie van manager in het departement van exportontwikkeling zegt u dat u Afghaan moest zijn en het middelbaar hebben afgewerkt (CGVS, p. 12). Dat er geen enkele ervaring of affiniteit met export, handel of economie wordt verwacht voor een leidinggevende functie in het departement voor exportontwikkeling, is opvallend. Tijdens de sollicitatie werd u onderworpen aan een schriftelijk en een mondeling examen. U blijkt echter geen enkele vraag meer te kennen van het schriftelijk of mondeling examen (CGVS, p. 13), en komt niet verder dan dat de vragen over export gingen (CGVS, p. 13). Afgezien van het feit dat u deze examens een tijd geleden hebt afgelegd, is het toch vreemd dat u de inhoud van beide examens niet weet te duiden. Zeker gezien u hier toch beter op scoorde dan de andere kandidaten die waren uitgenodigd, zonder zelf ervaring of kennis in de materie te hebben, kan verwacht worden dat u toch iets zou kunnen meegeven over de inhoud van deze twee examens.*

Wanneer u verder gevraagd wordt naar uw belangrijkste klanten, zegt u dat de meerderheid van de mensen die kwamen makelaars waren en dat de handelaars niet veel zelf kwamen (CGVS, p. 19). Gevraagd voor welke bedrijven de makelaars werkten, zegt u dat u zich enkel nog Naweed Azizi Limited kunt herinneren (CGVS, p. 19). Opnieuw gevraagd voor welke bedrijven de handelaars werkten, zegt u dat u de namen niet meer weet (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe het komt dat u zich slechts één naam van een bedrijf kunt herinneren, zegt u dat u ze allemaal nog weet, maar dat u door uw problemen niet in staat bent om ze te onthouden (CGVS, p. 20). Dat u zich slechts één bedrijf kunt herinneren waarmee u werkte, terwijl u in nauw contact met de handelaars moest samenwerken (CGVS, p. 19), is opmerkelijk. U wordt verder gevraagd naar uw collega's. Zo benoemt u een zekere A. W. S., die als klerk onder u werkte (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd wat zijn taken waren zegt u vaagweg dat hij ook van het departement was en daar was om u te helpen en rapporten voor te bereiden. Erop gewezen dat dit nogal algemeen is en gevraagd naar zijn specifieke taken zegt u louter dat u zijn positie niet "gestudeerd" heeft om te weten wat hij exact doet (CGVS, p. 18). Gevraagd uit te leggen waarom u niet weet wat de taken van deze klerk, die onder u werkte, waren, zegt u: "Ik ben ingehuurd om manager te zijn, hij was lid van ons departement. Ik was manager, en hij werkte onder mij. Wat er nodig was in het kantoor, deed hij" (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen doen ernstig twifelen aan uw werk als manager in dit ministerie."

De enkele vaststelling dat de examens in het kader van de functie van manager in het departement van exportontwikkeling vijf jaar geleden plaatsvonden, vormt geen afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, die aangeeft dat hij enkel voor deze vacature gesolliciteerd heeft en zich schijnbaar door middel van deze proeven van de andere deelnemers heeft onderscheiden, toch nog enigszins enkele zaken kan duiden met betrekking tot de inhoud van het schriftelijk en het mondeling examen dat hij aflegde, *quod non* (administratief dossier, stuk 5, p. 13). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook over de stap voor deze examens incoherente verklaringen aflegt. Zo geeft hij immers in eerste instantie aan: *"Eerst en vooral moest ik bewijzen dat ik Afghaan ben, ik had een taskara, ten tweede moest het middelbaar afgewerkt zijn, daarna geven ze je een formulier, en ze zeggen dat ze je zullen bellen voor het examen. En ze geven je een hoofdstuk over die job waaruit ze vragen zullen stellen op het examen. (...)"* (administratief dossier, stuk 5, p. 12, eigen onderlijning). Gevraagd naar welke vragen moesten worden beantwoord op het formulier, geeft verzoeker aan dit niet meer te weten, maar benadrukt hij wel dat het altijd over het departement gaat waarbij men wil starten (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Nogmaals gevraagd naar de vragen die hij op het formulier moest invullen, antwoordt verzoeker plots dat hij geen formulier moest invullen, doch dat een officier van het departement van rekrutering dit deed. Er zouden ook geen vragen op het formulier staan, behoudens deze die peilen naar persoonlijke gegevens (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dat verzoeker dermate inconsistente, vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de enige selectieprocedure die hij in Afghanistan zou hebben doorlopen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dat A. W. S. reeds vroeger bij het ministerie werkte en er zijn eigen taken uitvoerde, kan evenmin verzoekers vage en beperkte verklaringen over zijn collega's verschonen of vergoelijken. Verzoeker geeft immers zelf aan dat hij als manager leidinggevende was over A. W. S. (administratief dossier, stuk 5, p. 18), zodat van hem wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer details kan geven over diens precieze taken binnen de onderneming.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.2.3.2. Zelfs zou enig geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden binnen het Ministerie van Handel - *quod non* -, maakt hij de door hem uiteengezette problemen met de taliban niet aannemelijk.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekers verklaringen omtrent de door hem aangehaalde beschieting door de taliban weinig doorleefd en niet aannemelijk zijn, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban een hinderlaag voor u had opgesteld op de weg. Ze stonden dicht genoeg voor u om te verstaan wat ze riepen voor ze op jullie auto schoten. U kan echter geen overtuigende uitleg geven over hoe jullie wisten te ontsnappen aan deze hinderlaag. Het enige wat u hierover weet te zeggen is: “[de chauffeur] zette de auto langs de kant en zei me om te ontsnappen en hij ontsnapte ook” (CGVS, p. 23). Dergelijke verklaringen over hoe u – te voet – aan deze hinderlaag van de taliban wist te ontsnappen zijn weinig overtuigend. Er kan verwacht worden dat u, wanneer u de kans gegeven wordt om zo uitgebreid mogelijk uw relaas te vertellen en zoveel tijd hiervoor te nemen als u wil, dan ook iets zegt over uw ontsnapping. Dat u geen enkel detail meegeeft en louter zegt dat de chauffeur u zei om te ontsnappen maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen.*

Verder is het vreemd dat de chauffeur van de wagen en uzelf, in plaats van verder te rijden, uit de auto stapten terwijl de auto beschoten werd. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, geeft u de twijfelachtige uitleg dat de weg krom was en dat je niet snel kunt rijden op een kromme weg (CGVS, p. 23). Dat het voor de taliban minder makkelijk zou zijn om u neer te schieten als u te voet zou ontsnappen (CGVS, p. 23), in plaats van met de auto verder te rijden, houdt weinig steek.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij in essentie heeft aangegeven wat hem overkomen is en hoe hij aan de dood ontsnapt is, maar dat de ‘protection officer’ hem op geen enkel ogenblik verder heeft ondervraagd behoudens de vraag waarom hij uit het voertuig is gestapt en hoe hij weet dat het de taliban waren die hem beschoten - vragen die hij overigens in detail heeft beantwoord -, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Vooreerst dient opnieuw te worden benadrukt dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen op zich niet kan volstaan om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien dient erop gewezen dat - daargelaten de vaststelling dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd over verschillende aspecten aangaande zijn vrij vluchtrelaas (administratief dossier, stuk 5, p. 22-23) - het niet aan de ‘protection officer’ toekomt om het gehoor te sturen en alzo lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Voorts considereert de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen met betrekking tot wat er na zijn vertrek uit Afghanistan precies gebeurde met zijn vader niet kunnen overtuigen. Zo wordt dienaangaande in de bestreden beslissing gesteld als volgt: *“Verder legt u twijfelachtige verklaringen over wat er precies met uw vader gebeurde na uw vertrek. De taliban zouden nog voor uw vertrek over uw vader hebben gezegd tegen de dorpsouderen: “als hij zijn zoon niet toont zullen we hem doden” (CGVS, p. 23). U verklaart verder dat uw vader vier dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 22 januari 2018 vermoord werd door de taliban, bijna twee jaar na uw vertrek (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de bedreigingen van de taliban aan uw vader sinds uw vertrek, zegt u vaagweg dat ze hem altijd benaderden, hem folterden en sloegen en naar u vroegen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoeveel keer ze uw vader benaderden – en gepeild naar een aanwijzing, zoals dagelijks of maandelijks – zegt u dat u dat nooit hebt gevraagd en dat “ze vaak naar daar gingen” (CGVS, p. 7). Gevraagd wat uw vader u zei over deze bezoeken blijft u aan de oppervlakte en zegt u: “Als ik naar de situatie vroeg, zei hij dat ze weer waren gekomen en ze vragen naar u en ze zoeken je nog altijd “ (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend.*

Gevraagd hoe uw vader gestorven is, zegt u dat uw schoonvader u zei dat uw vader meegenomen was en dat ze zijn lijk hebben meegebracht (CGVS, p. 6).

Gevraagd wat er met uw vader gebeurd is, zegt u dat hij het u niet zei en dat uw schoonvader zei dat ze uw vader hadden meegenomen en gezegd hadden dat uw vader zijn zoon niet had gebracht en dat hij daardoor gedood is (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u uw schoonvader hebt gevraagd, zegt u dat u na het nieuws van de dood van uw vader niet meer kon praten en dus ophing (CGVS, p. 7). U hebt uw schoonvader daarna niet meer gebeld, noch iemand anders in Afghanistan (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u niemand in Afghanistan meer gebeld hebt hierna, zegt u dat u altijd uw vader belde en vraagt u wie u moest bellen (CGVS, p. 7). Dat u hierna nooit meer probeerde te informeren naar uw familie in Afghanistan en naar wat er precies met uw vader is gebeurd, is opmerkelijk. Gezien het uw schoonvader was die u op de hoogte bracht van de dood van uw vader, uw reis organiseerde en bij wie u zich verschool voor de taliban, kan er verondersteld worden dat uw schoonvader een belangrijke rol in uw leven speelde."

De argumentatie in het verzoekschrift dat er tijdens het gehoor nauwelijks enige aandacht zou zijn uitgegaan naar het feit dat verzoekers vader vier dagen voor dit gehoor zou zijn overleden, doch voornamelijk werd ingegaan op de gebeurtenissen die de vader van verzoeker zijn overkomen na diens vertrek uit Afghanistan, waarop hij in detail heeft geantwoord, kan allerminst worden bijgetreden. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker verschillende vragen werden gesteld omtrent de dood van zijn vader, zoals onder meer hoe hij is gestorven, wat er precies gebeurd is, wat zijn schoonvader hier precies over vertelde en of er andere bedreigingen aan vooraf zijn gegaan (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7). Verzoeker blijft - in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt - evenwel zowel over de dood, alsook over de andere bedreigingen die zijn vader onderging erg vaag en oppervlakkig, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden gebeurtenissen. Verzoeker laat overigens tot op heden na om een overlijdensattest van zijn vader voor te leggen.

2.3.2.3.3. Tot slot overweegt de commissaris-generaal dat verzoeker geen zicht biedt op zijn financiële situatie, nu hij enerzijds niet kan aangeven hoeveel zijn reis gekost heeft, noch met zekerheid kan aangeven wie zijn reis precies betaald heeft. Verzoeker brengt hier tegenin dat hij wel degelijk duidelijk heeft verklaard dat zijn vlucht uit Afghanistan allicht door zijn vader, dan wel zijn schoonvader gefinancierd werd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en er allerminst in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent de kostprijs van zijn vlucht uit Afghanistan, dan wel de persoon die deze reis heeft gefinancierd. Dat verzoeker hierop geen zicht kan bieden, is des te meer niet aannemelijk vermits hij verklaart de nacht van de confrontatie met de taliban naar Europa te zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 5, p. 22), hetgeen erop wijst dat zijn vlucht - waarvoor ongetwijfeld financiële middelen vereist waren - erg snel georganiseerd zou zijn.

Waar verzoeker voorts in het verzoekschrift benadrukt dat hij nooit verklaard heeft dat zijn grootvader dit zou hebben betaald, zoals nochtans in de bestreden beslissing staat, merkt de Raad op dat dit een louter materiële vergissing betreft, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

2.3.2.3.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft omdat hij verwesterd is en zo een groot risico loopt om het slachtoffer te worden van criminele bendes, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker louter algemene informatie bijvoegt aan het verzoekschrift (stuk 2) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

2.3.2.3.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot de thans voorgelegde verklaringen van A. W. Su. van 2 juli 2018 (stukken 6-7 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vaststelling dat hierin (stuk 7) melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker op datum van 14 mei 2016 werd ontslagen van zijn werk omwille van een periode van (veel) afwezigheid wegens onbekende omstandigheden vanaf 24 februari 2016 op zich reeds maakt dat het niet aannemelijk is dat er een appreciatiebrief en een aanbevelingsbrief zouden worden uitgereikt op 17 mei 2016 (*infra*).

Dat het bovendien meer dan twee maanden van afwezigheid zou duren vooraleer verzoeker hiervoor ontslagen zou zijn, is eveneens weinig aannemelijk en doet eerder vermoeden dat de documenten zodanig werden opgesteld om de verklaringen van verzoeker alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Tevens dient vastgesteld dat in de brief (stuk 6) plots melding wordt gemaakt van 36 bedrijven waarmee verzoeker nauw zou hebben samengewerkt, doch dat hoger is komen vast te staan dat verzoeker - die slechts één naam kon noemen - erg vage, oppervlakkige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden. Daarnaast is het opmerkelijk dat de brieven worden ondertekend door A. W. Su. "Hoofddirecteur van dienst boekhouding te afdeling export", wiens naam zo goed als volledig overeenstemt met de collega A. W. S. waarvan verzoeker nochtans verklaarde dat hij als klerk was gekozen voor het bedrijf omdat hij een lagere kwalificatie had (administratief dossier, stuk 5, p. 17). De brieven werden bovendien duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en zijn afkomstig van een privépersoon, zodat zij een gesolliciteerd karakter vertonen en derhalve geen objectieve bewijswaarde kunnen worden toegedicht.

De enveloppe (stuk 9 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) toont enkel aan dat verzoeker post ontvangt uit Surobi, provincie Kabul in Afghanistan.

Het rijbewijs, de taskara en de bankkaart van verzoeker (administratief dossier, map 'Documenten') kunnen hoogstens zijn identiteitsgegevens aantonen, dewelke *in casu* niet worden betwist. Ook de taskara van verzoekers vader kan louter diens identiteit staven, doch kan geenszins als bewijs worden aanvaard van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde appreciatiebrief, aanbevelingsbrief en het "*Experience Certificate*" (administratief dossier, map 'Documenten') kan worden benadrukt dat zij werden opgesteld op 17 mei 2016 en melding maken van een tewerkstelling van 19/03/2014 tot 14/05/2016, hetgeen niet te verzoenen valt met verzoekers verklaring als zou hij Afghanistan reeds in februari 2016 hebben verlaten. Bovendien vallen verschillende taalfouten op in het Engelse "*Experience Certificate*", zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Zo staat er "*wish*" in plaats van "*wishes*" en klopt de zinsconstructie "*During his tenure with EPAA he was found to be sincere, team player and hardworking.*" evenmin.

Op de dienstkaart (administratief dossier, map 'Documenten') wordt 06/01/1393 als uitgiftedatum aangegeven, hetgeen zowel haaks staat op verzoekers verklaringen (op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in zijn verzoekschrift geeft verzoeker immers aan dat hij op 28/12/1393 gestart is met zijn werkzaamheden, *supra*), alsook op de voormelde appreciatiebrief, aanbevelingsbrief en "*Experience Certificate*".

De foto's (administratief dossier, map 'Documenten') die verzoeker voorlegt bieden, door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen objectieve aanwijzing voor verzoekers werkzaamheden bij het Ministerie van Handel, laat staan de voorgehouden problemen met de taliban.

De brieven van maleks (administratief dossier, map 'Documenten' en stuk 8 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) werden duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en bevatten bovendien geen enkele indicatie van datum, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brieven kunnen derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Ook met het visitekaartje slaagt verzoeker er niet in zijn voorgehouden werkzaamheden, dan wel zijn vrees voor vervolging alsnog aannemelijk te maken. Er dient immers op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "*Corruptie en valse documenten*" van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afgaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan, zoals hoger reeds werd aangestipt, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, *quod non in casu*.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing vooreerst te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.”

Verder wordt in de aanvullende nota van 29 november 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nog terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation-Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Met het louter betwisten en bekritisieren van dit besluit, het verwijzen naar zijn verklaringen aangaande de veiligheidssituatie in zijn dorp en het betoog dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in zijn thuisregio had moeten nagaan, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn werkzaamheden voor de overheid, alsook het feit dat de commissaris-generaal erkent dat aanslagen vooral gericht zijn tegen overheidsfunctionarissen en aanvoert dat hij gerefereerd heeft aan de problemen met de taliban die samengaan met dergelijke werkzaamheden, moet worden herhaald dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zijn werk voor het Ministerie van Handel, noch zijn problemen met de taliban aannemelijk maakt (*supra*).

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat in de bestreden beslissing minstens impliciet wordt aangestuurd op het bestaan van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul, ziet de Raad niet in waarop verzoeker precies doelt nu uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook de aanvullende nota van 29 november 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, meer bepaald de provincie Kabul, werd geanalyseerd, doch geenszins toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Het verweer in het verzoekschrift dienaangaande kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt als volgt: "(...) Ten eerste dient verweerster dan ook afdoende aan te tonen dat het reële risico op ernstige schade in hoofde van VERZOEKER in diens herkomstland en rekening houdende met de regio van waar hij afkomstig is namelijk District SUROBI, provincie KABOEL er niet meer bestaat en dat de wijziging van de omstandigheden in dit district een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft en kan verweerster hierbij ook rekening houden met de actuele persoonlijke omstandigheden in hoofde van VERZOEKER.

Verweerster doet dit allerminst nu ze zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie in District SUROBI, provincie KABOEL er precair is (...)", stelt de Raad vast dat dit alle logica ontbeert, nu de bestreden beslissing genomen werd op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er geenszins toepassing werd gemaakt van artikel 55/5 (opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus) van deze wet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER